

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1444/2023
29.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Ивановић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за трговину на велико и мало „ББ“ ДОО ..., чији је пуномоћник Момчило Ковачевић, адвокат из ..., ради враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3440/19 од 02.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 29.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3440/19 од 02.10.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2556/18 од 06.09.2019. године, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да тужиљу врати на рад и призна јој сва права из рада и по основу рада до дана враћања на рад (став први изреке). Обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 286.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3440/19 од 02.10.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 2556/18 од 06.09.2019. године у ставу првом изреке, као и одлука о трошковима поступка садржана у усвајајућем делу другог става изреке исте пресуде.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужиља је одговорила на ревизију.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 408. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23 - др.закон) Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на основу уговора о раду број .../... од 01.11.2011. године, на неодређено време, на пословима ..., све до 01.01.2016. године, када јој је решењем туженог број 17-12-.../... са истим датумом отказан уговор о раду због повреде радне обавезе, услед несавесног и немарног извршавања радних обавеза, злоупотребе положаја, непоштовања радне дисциплине, некоректног односа према странкама, као и због намерно проузроковане штете послодавцу. Од стране првостепеног суда донета је пресуда П1 116/16 од 19.02.2018. године исправљена решењем истог суда П1 2556/18 од 13.09.2018. године, којом је тужбени захтев тужиле за поништај решења о отказу уговора о раду усвојен, а тужилци досуђене четири зараде које је остварила у месецу који је претходио месецу у коме је престао радни однос, док је тужбени захтев за враћање на рад одбијен као неоснован. Апелациони суд у Нишу донео је пресуду Гж1 1848/18 од 20.07.2018. године којом је првостепена пресуда потврђена у делу поништаја решења о отказу уговора о раду, док је у преосталом делу укинута и враћена на поновно одлучивање.

Тужилци је у решењу о отказу уговора о раду од 01.01.2016. године стављено на терет да је као ... продала путнику карту ... шифра ..., а да је у шпилу последња карта била ... и што је приликом контроле имала вишак 40 динара, а рекла је да има депозит 100 динара. То значи да је продала карту „патосницу“ која се дефинише као карта која је раније већ једном била продата, а коју путник остави и коју ... нађе и прода поново. Тужила је била задужена шпилем карата у коме има по 100 карата и почетни број у шпилу је ... и завршава се са бројем Карта која је контролисана од стране контролора Дирекције носила је број ..., а затечено стање карата у шпилу тужиле је било са серијским бројем Тужилци је стављен на терет некоректан однос према странкама и намерно наносење штете послодавцу.

Код овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да тужени није доказао да је тужила учинила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет решењем о отказу уговора о раду, јер карта која је продата и након тога контролисана била је из задужења тужиле, а околност да је у односу на бројеве карата девет бројева мање у односу на последњу из шпила није од значаја, јер је и том картом тужила била регуларно задужена. Нижестепени судови су закључили да тужени није доказао ни да је тужила учинила повреду радне обавезе некоректног односа према странкама дана 27.11.2015. године, јер су такве закључке извели оценом изведених доказа. Тужила, по становишту нижестепених судова, није учинила ни повреду дужности уписивања депозита, јер је тужени није доставио доказе на околности под којим условима и на који начин се води евиденција о задужењу новцем ове категорије запослених.

И по становишту Врховног суда, имајући у виду утврђено чињенично стање не постоји релевантан чињенични основ, као оправдан разлог за престанак радног односа тужилци у виду повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине.

Одредбом члана 179. став 2. тачка 1, 2. и 5. Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05 ... 113/17) прописано је да се може отказати уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и ако несавесно

или немарно извршава своје радне обавезе, ако злоупотреби или прекорачи овлашћења и ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду, а ставом 3. истог члана у тачки 8. да послодавац може отказати уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 191. став 1. тог Закона прописано је да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио.

У ревизији туженог оспорава се оцена изведених доказа, чиме се посредно побија утврђено чињенично стање, што према члану 407. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог. Стога, при утврђеном чињеничном стању да је правноснажно поништено решење о отказу уговора о раду, које се ревизијом не побија, а не постоји основ за престанак радног односа (ради примене одредбе члана 191. став 7. Закона о раду), неосновани су наводи ревизије да је тужбени захтев тужиље требало одбити.

Без утицаја на законитост побијане одлуке је ревизијски навод да је тужиља након отказа уговора о раду почела да ради код другог послодавца, јер тужиља на тај начин само умањује насталу штету незаконитим отказом уговора о раду.

Из свега изнетог одлучено је на основу одредбе члана 414.ЗПП, као у ставу првом изреке.

Како трошкови одговора на ревизију не представљају нужне трошкове ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**